

Rèquiem per una fonda

Va com va. PER LLUM DEGÀS

Expliquen que en una de les vingudes de Joan Capri a Manresa, acabada la funció teatral, l'actor se'n va anar a sopar al restaurant de la fonda de Sant Antoni. Al moment d'aixecar-se de la taula, el client va demanar al cambrer de saludar el cuiner, el qual va comparèixer tot seguit, honorat i emocionat per un reclam de tan prestigi. Diuen que Capri se li va atansar i va dir-li, tot obrint cordialment els braços: "Abracem-nos ara, perquè mai més no tornarem a veure'ns". És probable que l'anècdota fos obra d'algun malèvol, motivat per la competència o el ressentiment, el qual també hauria fet córrer que l'únic brot d'amotinament protagonitzat pels presos de la Prisión del Partido va deure's a la baixa qualitat dels àpats, cuinats des de la fonda. Tant se val. Amb més d'un segle d'història és natural que les anècdotes, reals o inventades, recobreixin com una pàtina llegendària l'espai culinari més cèntric de la ciutat. També s'explica que, en ple franquisme, en el punt més àlgid de la fonda, restaurant i cafeteria, podien coincidir sota el mateix sostre, però en racons diferents de la casa i ignorant-se mútuament, joves revolucionaris, falangistes i militars, funcionaris del règim, grisos i guàrdies civils, catalanistes, anarquistes... Tots bevent el mateix cafè i compartint història i històries que algun dia caldria que algú escrivís, ara que la fonda de Sant Antoni ens ha deixat una mica més orfes d'aquella Manresa en blanc i negre, amb flaire de col, patata i cansalada.

Laura Estrada
Il·lustració: